

Volna még mit mondani

*Volnának még alkalmak, elszalasztani:
nagy hangerő nagy robaj,
kijelzők ciccegése
egy két frivol, csiklandós csuhaj
meggondolandó moccanások közt – mit is?
az furcsa még, hogy itt van egyáltalán,
crescendóba hull az ablakon –*

*de nézzen el Keletre! vonuljon el, tekintse meg
a zöldes lángban égő Bagdadot
ha értelemre vágy az ész
nekünk tekintélyes, keserves munka itt ez is:
napalmbombákkal végleg átszakítani
a kibalt visszhangot, egy vérvörös eget,
találni elkapott sugallatot
és hinni, hinni, hinni –*

*van úgy ilyenkor, volna még,
és főleg napsütötte délutánokon,
azt érzed, úgy érzed egy pillanatra,
vagy épp ettől, hogy kitisztult az agy:
midőn egyszerre megjelennek
kristályosan áttetszőnek tűnő mondatok.
A szavak a helyükön, prizmákként kerülnek el
az általuk teremtett egy-világon.
Volna még a zseblámpánkban átverőfény, a megvilágítottat indokolni.*

Kaposvár felé

*Orhan Pamukra gondol.
Pamuk Orhanra gondol,
gondolja Orhan. Orhan egy kisleány.
„Nem tudom, hány millió forint”,
ül itt egy vén cigány. Orhan egy kisleány,
emelkedetten gondolja el magát –
január van, gondolja, szürke kosz,
és nem tudom, hogy mit gondoljak, és mi vár.
Már látom én, már jönnek,
ha semmi, hát ebben biztos vagyok,
ha ennyi kell, nincs semmi más, csak jönnek
a belvizokról szóló híradások –*

*mindig az új kenyérre várunk:
Orhan egy kisleány.
A pálinkában botladozva,
még rákérdezve, mennyi van,
a kallerral tárgyal itt egy vén cigány.
Kopottas bajsza mellett felderül
és megpihen a többi csotrogány.
Mégértem én, hogy nincs erre semmi más,
meg élni kell akárhogyis, gondolja Orhan,
csendesesen álomba szenderül,
és várja, jöjjön el Kaposvár.*